

O nezadovoljnem kraljestvu.

Za gorami in dolinami je bilo kraljestvo in v njem vsega dosti: zmeraj dobre letine, vse je tam uspevalo, da so imeli narod in kralj s kraljico in sinom-edinčkom vred, kar so hoteli. V nobenem kraljestvu, v nobeni deželi širom sveta se ni ljudem tako godilo kakor tu, toda zadovoljni le niso bili. Od kralja pa do zadnjega kočarja je vse tožilo, da ima malo denarja; nekateri so si želeli tudi zdravja, drugi pa otrok. Tisti pa, ki so jih imeli mnogo, so tudi tarnali. Ta je zavidal drugemu čile konje, oni spet drugemu lepe gozde in številno živino. In kralj? Ta pa ni bil zadovoljen z nobeno rečjo. Bil je čemerren, hodil je po gradu s kislim obrazom in od nejevolje se je tresel, če so prihajali državljani jadikovat k njemu, da niso zadovoljni, zakaj imel je sam dovolj vzroka, da je bil nezadovoljen. Soproga mu je že več let bolehala, kraljevič je bil nem, svetovalci njegovi so bili pa slabi, in ni imel prijatelja, ki bi mu bil lahko potožil težave svoje, in ki bi ga bil mogel potolažiti.

Neki dan je zašel nezadovoljni kralj v gozd. Bil je tako obupan, da je začel na glas jadikovati in vzdihovati: »Oh, usoda, usoda, zakaj me tako preganjaš? Zmanjšaj mojo žalost in bridkost! Usoda, kje si?« Toliko da je napravil par korakov naprej, pa je srečal starko s palico in dolgo haljo. Sivi redki lasje so ji segali do pasa.

»Kdo si? Ne poznam te. Ali si iz mojega kraljestva?« jo vpraša kralj.

»Nak, nisem,« odgovori starka.

»Kdo pa si in kako si prišla sem?« jo izprašuje dalje kralj.

»Jaz sem Usoda in prihajam, da ti pomagam. Klicaj si me,« odgovori starka.

»Oj, Usoda, blagoslovljena bodi tvoja pot k meni! Ravno prav si prišla. Nakloni nam drugačno življenje. Daj, da bomo lažje in lepše živeli ter z lahkoto prenašali križe in težave, ali pa nas otmi vseh!« je prosil kralj in lomil roke.

»To ni mogoče!« ga ukine starka. »Vsak zemljan mora okusiti kaj bridkosti v tem življenju. Skušala pa bom pomagati, da boste bolečine lažje prenašali. Skliči ljudstvo jutri zjutraj na grad in mu naroči, naj vsak poveže svoje križe in težave ter vzroke nezadovoljnosti v culo, pa prinese na grad in odloži na dvorišču. Pred solnčnim zapadom pa naj se spet vsi zglasijo v gradu. Pridem, da vam svetujem.«

Izgovorila je in izginila. Ker je kralj pričakoval boljših časov, je vse odredil, kar je bila naročila starka.

Naslednji dan je bila sredi dvorišča skoraj enako velikih cul cela kopica, a pred vrati so čakali ljudje, kaj bo. Ko se je nagnilo solnce k zapadu, se je prikazal kralj na obzidju in za njim starka, ki je čemerno gledala množico nezadovoljnega ljudstva. Dvignila je roko, naj bodo tiho. Ko je izpregovorila par besedi s kraljem, se je obrnila proti ljudstvu: »Jaz sem Usoda. Prišla sem, da vam svetujem, kako boste lažje prenašali bremena svojih težav. Vsakdo izmed vas pridi na dvorišče in si izberi najlažjo culo! Toda razvezati je ne sme, dokler ne pride domov, sicer bi mu nič ne koristil moj nasvet!«

Nastalo je vrvenje, začuli so se vzkliki na boljše upanje, in ljudje so jeli izbirati najlažje cule. Tudi

kralj si je izbral najlažjo. Starka je pa iznova nagovorila ljudstvo: »Idite zdaj domov in smatrajte vsak svojo culo za dar usode. Prenašajte potrpežljivo, kar je v njej, ne izgublajte nade na boljše čase in prenašajte svojo usodo moško in potrpežljivo.«

Ko je starka izpregovorila te besede, je izginila. Vsi so zdaj hiteli domov, da pogledajo, kakšno usodo jim je Usoda naklonila. A kako je ostrmel vsak, ko je videl, da je prinesel domov isto culo, iste bridkosti in težave, ki jih je nesel zdoma in ki so se mu zdele prej neznosne.

Prav enako se je zgodilo tudi kralju. In kakor njegovi podložniki, je tudi kralj umel starkine besede ter potrpežljivo prenašal, kar mu je naklonila Usoda.

P r i p i s : Gotovo bi bili pa ti ljudje še vdaneje prenašali vsak svoje breme, ako bi se bili zavedali, da nam bremen v življenju ne naklada kaka starka Usoda, ampak vsemodra volja božja.

